

Pròleg

Que de tant en tant et caigui un pròleg del cel (la proposta d'escriure'l) sovint és una oportunitat fantàstica per eixamplar la finestra a la qual ja t'havies abocat, abans, per plaer. Aquest és el cas. Gràcies, Joan!

Confesso que he encetat aquestes ratlles "en la por / de no saber / anomenar / la llum / amb què m'abrades", amb què m'abraça la teva extrema llum. Però immediatament m'han vingut als ulls aquests versos: "els cantells del pur infinit de l'or / que sense noms batega, sobreviu" i he pensat que ja t'estaria bé si feia uns mots on prevalguessin els batecs per sobre els noms, intentant atrapar "borradures de llum des del gest antic, primer, d'una tempesta".

Tinc la sensació que els teus poemes parlen de tot allò que el lector vulgui que parlin. Els uns voldran que parlin de l'amor, del record, de la derrota; altres del desig, del temps, de l'esperança; altres de la incertesa, la inclemència, la bellesa o la mort. Però aquests noms, tots veritat, hi són transmutats en un camí envers (o des de) l'origen del mot, els coàguls de sal a l'origen del mot. Un camí on els residus, runes, excedents adquireixen categoria de pilars, òrgans vitals, clímaxs. I on no hi ha més guia que l'ossada de la llum.

La teva extrema llum no ho és perquè il·lumini molt sinó perquè es despulla molt. És extrema perquè s'encarna en descarnar-se, per la intensitat però també per l'assumpció rotunda del defalliment, dels infinits matisos i els rajos que contenen (de contenir i de contendre). Diria que els teus versos corporifiquen de tal manera la llum, que esdevé sexuada, i "la ciutat s'aboca al mar des de baranes / de geniva i estén la polpa de la llengua / vers la suor dels teus noms

desnonats” i amb aquesta llum “s’asseca la saliva sobre el sexe blau / del migdia”.

El fet que siguis científic i poeta, i que la paraula coàgul, tan física i pertorbadora, aparegui més d’un cop entre aquests versos, m’ha fet recordar una escena de la pel·lícula Viatge al·lucinant que vaig veure de petita i que em va impressionar: uns científics miniaturitzats s’introduïen en el cos d’un altre científic per dissoldre-hi justament això, un coàgul. Potser amb el temps he distorsionat les imatges d’aquella escena, però crec recordar-ne un exuberant espectacle de formes i colors, ciència i poesia en un sol nom. I és això el que els teus poemes fan, perquè tot i que “costa unir polpa i pell, buit i llavor / tacte i distància, desordre i llum” ho aconsegueixen introduint-se, també, com un ens minúscul, en el cos de la realitat, i esdevenen al mateix temps exploradors, explorats (“aigua dins l’aigua”, “temps dins del teu temps”), i coàguls que ens fascinen en dissoldre’s al contacte d’imatges salobres i fresques, tan belles com agitadores.

CÈLIA SÀNCHEZ-MÚSTICH

Que sigui la llum
en la paraula oberta
d'aquesta mort inacabada,
d'aquesta sorra estricta,
del color absolut
que assajo d'ordenar
en firmament i esguard,
en dies i pell, en l'aigua
del poema, la platja
i en el cos rotund i clar
que netejo de llum
per tornar al buit,
al meu no-res,
a la llengua
que agita,
m'incendia,
m'aniquila,
que et diu,
que nia
en la por
de no saber
anomenar
la llum
amb què m'abrades.